

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosó ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstiwoć da.

Njech ty spěwał
Swěrnje džěłał
Wšědne dny;
Džěni pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech ći khmar a
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw ći. F.

• Sserbske njedzelske łopjeno. •

Budyšin

14. februara 1926

Bauzen

Čižbłoz a nakład Ssmolerjez knižiczišćezěrnje a knižarnje šap. družst. i wobm. ruk. w Budyščinje.

Wužadza łóždu kóbotu a plaćzi bértlětnje 78 šlotnych pjenježłow.

Njedzela Čižomibi.

1. Kor. 13.

To je wnjóki křěsluš wo křwjatej lubosći křěšćizjanow mjes kóbu, i pjera a wutrobny japoschtola Pawoła, křěsluš, kaž šo wón na zylej semi rjeńšchi njenamaka. Kaž hušto jón čžiataš, abo křěsluš, je wón pšezgo nowy a čzerstwy.

Pod kajke kłowo chzemny jeho bohate wopšhijecze stajiczy? Žačo běšhe žanej tón wučomnik, kotrehož Jezuš wošebje lubowashe, wnjóke lěta křwojeho žiwjenja dozpił, tak, šo wjazny křodžiczy njemóžeshe, da šo wón do Božich křlužbow nošycz a tam wožadnym, pšezgo jenož te kłowa pšiwola: „Džěczatka, lubujcze šo mjes kóbu.“ To chze nam tež našha epistola prajiczy.

Džěczatka, lubujcze šo mjes kóbu.

Mny i njeje nawuknjemy, čžohodla a kaž šo lubowacz mamy.

I.

Čžohodla mamy šo mjes kóbu lubowacz? Na to nam našh Sbožnik šam wotmolwi, hdyž rjetnje: „Na tym dnybi kóždy pšnaczy, šo wy moji pšbli šče, hdyž lubosć mjes kóbu macze.“ Lubosć je potajkim šnamjo jeho wučownikow. A japoschtol Pawol nam to w našhej epistoli rosjašni, hdyž nam roskladze, kajku wažnosć wšhitke dary, wšhitka mudrosć, wšhitke dobre štutki bjes lubosće maja, mjenujzny žyła žanu.

Wón rjetnje: „Hdy bnyh ja i čžłowještymi a i jandželst-

mi jasnkami rěczal a njeměl lubosće, dha bnyh ja bnyh šyncžazny možas abo křincžazny swónczyk.“

Rěcz je křašny dar Boži. Bjes rěczje njeby žana žyrkej byla a žane přědowanje, žana šhula a žane roswočžowanje, žane pšhecželstwo a towarštwo. Š pomozu rěczje je nam šjednanje pšhipowědane, kotrež je šo pšhes Jesom Křysta štało, i pomozu rěczje je křěšćizjanška wěra na semi šakožena a wupšhecžerana. A hdy by nětk čžłowjek wot Boha dar wošebiteje šrěczniwošće měl, tak šo by wšhitkich ludži wo wěrnosći pšhecžewědčiczy a k Bohu wobrocžiczy mohł, haj, hdy by wón rěczeczy mohł kaž jandžel i njeby — a njeměl lubosće, ale jeho wutroba by napjelnjena byla wot šebicziwošće a čžěšćelatomnosće, dha by wón pšhed Bohom wjazny hódny njebył hacž šwón we wěži, kotryž naž do Božeho doma woła, hacž byrgle w žyrkwi, kotrež našhe špěwanje pšchewodžuja. Křěšćizjan wón njeby bnyh, džěl na šbožnosći wón njeby doštal.

„A hdy bnyh ja wěšćiczy mohł,“ rěczy japoschtol dale, a wjedzał wšhitke potajništwa a wšhitko pšnacze, a měl wšhitku wěru, tak, šo bnyh hory pšhestajil a njeměl lubosće, dha bnyh ničžo njebył.“

Wěšćiczy, to rěka pšchichodne wězy do přědka prajiczy, kaž tež šyła křwjate pišmo prawje šrosomiczy a wukładowacz móž, je křašny dar wot Boha; ale hdyž ty lubosće we wutrobje nimasch, dha pšhed Bohom ničžo nješny, do žyła ničžo.

Haj, „hdy bnyh wšhitku wěru měl“, japoschtol dale pišhe, „tak šo bnyh hory pšhestajil, a njeměl lubosće, dha bnyh ničžo njebył.“

Kať nať tuto řlowo řudži! řdnť ty rjeknjeř: ja řym řřeřcijan, přchetoť ja do řnjeřa řeřuľa wěrju, ja ře mřchi řhodžu a ř Božemu blidu a řo ř wořebitymi řrěchami njewo- mařam, dha ř tebi japořchtoľ řawoľ rjeknje: „Řimařch ty lu- bořće, dha ř twojej wěrui, ř twojim řřeřcijanřtwom ničo njeje; twoja wěra je morwa a twoje řřeřcijanřtwo je řwu- cžena wěř.“

„Ř hdy bych wřchitko moje řamoženje na řiwnořć řhu- dnyh wařit“, řawoľ hiřchće přhiřtaji, „a podaľ moje cžěko ře palenju, a njeměľ lubořće, dha by mi to ničo wuřchne nje- byľo.“

Ty mōžeřch wulke řtutki lubořće dořonjecź, mōžeřch wřchě twoje řubľa a pjenjeřny mjeř řhudnyh rořdžělicź, řať řo cže lu- džo řhwala a rjeknu: „To je woprawdže pobořitny a Boħa řpo- dobnny muř“, ĥaj, ty mōžeřch řamo twoje řiwjenje podačź, njecžiniřch pať ty to ř lubořće, ale řo by wot luďi řhwalenny byľ, abo řo by řebi ř tym řbōžnořć wukupiľ a řwědomje řpo- tojiľ, dha to tebi ničo njepomħa. Přchetoť Bōħ ĥlada na wutrobu a řada lubořć, dale ničo. Tuť přchi řanownym řlo- wje wořtanje: „Džěcžatka, lubujće řo mjeř řobu.“

Ř řo byřmny řo řamylić njedali a lubořć řwěta řa pra- wu lubořć njewoħladowali, dha nam nařcha epiřtola

II.

pořařuje, řa ř řo lubowacź mamny.

„Lubořć je řčerpna a dořrocžiwā.“ Dha nam řawoľ ř řrótkimi řlowami pořařuje, řať řo prawa, ř Boħa narodžena řřeřcijanřka lubořć řjewi, a nam ř tym řchpihel pñodť džerži, řo byřmny řo w nim woħladali. „Lubořć je řčerp- na“, to řeka, řať řawoľ potom řam rořkādže: „Wona wřcho řnjeķe, wřcho wěri, wřcho přchecžerpi. Wona řo njeda roř- ĥněwacź.“

Wona řo njeda rořhněwacź, njeha řo přches řanu njep- rawdu, přches řadny njedřať ř ĥněwej wabicź, ale cžerpi a řnjeķe wřcho ř cžichej mnyřlu, a přchi tym wřchitko wěri, to řeka, přchezo najľpřche wo bliřitim wěri a wřcheho řo na- džiřa, wot dnja ř dnjej řo nadžiřa, řo bliřitchi řwoju njep- rawdořć pōřnaje a řo wořrocži.

Ř přchi tym je lubořć teť dořrocžiwā, to řeka, wona niř jenoť ře řčerpniwje řnjeķe, ale teť ř dořnym pľaczi, je přchecžiwniķej napřchecžiwu přchecželna, ĥotowa wodačź a řa- pomnicź a jemu pomħacź.

Lubi cžitarjo, řchto wy w tutym řchpihelu widžicže? Řjeje wěrnō, ĥrořny wořras. Kať rucže je nařcha řčerpniwořć ře řōnzej, řať maľo je řrjeba, maľe ĥněwanje, maľe řnadne řranjenje, a mny řmny ĥižo wobořitni a njepřchecželniwi a nařch ĥněw řapa. Dha mny mēnimny, na tym cžłowjeku je wřchitka naľořena dořrocžiwōřć podarmo.

„Lubořć njeje řawiřtnā.“ Ř mny? Ř nařchej wutrořje točži ĥrořny cžerř řawiřće. Čžini něchto něřchto dořre a řhwalby ĥōdne, dha řo mny ĥněwamny a řmny poľni řawiřće, řo je wōn to cžiniľ a niř mny. Dořtanje řo někomu řbožo, dha mny jo jemu njepořřchejemny, ale ĥudžichmny jo raďřcho řami mēli.

„Lubořć njeje řamopařchnā“, to řeka, wona řľabořće bliřitcheho njewuřbēhuje, a řo řiř njewjēķeli, ale je raďřcho přchikřywa.

Ř mny? řať rucže řo mny řľabnyh řtronow druħiřch doħla- damny a pñtamny je řmēřchne řčžinicź.

„Lubořć řo njenaduwa“, to řeka, wona njeje ĥorda, wona řo njehwali, ĥdnť něřchto dořre wuwjedže a njeda ľewej ruřny wjedžecź, řchto prawa cžini.

Ř mny? řsmny něřchto dořreho dořonjeli řnāno na řhu-

dym cžłowjeku, dnyřbia jo wřchitny luďo wjedžecź; řmny řať tamni řariřeřřny, řotřiř pñjedny řo trubicź dačhu, ĥdnť ĥnyřchu dořroty wudžělecź.

„Wona ĥrořnje njecžini“, to řeka, wona řo ĥlada, bliřit- řchemu pohōřřchdawacź a tuť na řwoje řnyķe řhodjenje řwě- ru ředžbuje — řať maľo to nam wucžini!

„Lubořć njepñta to řwoje.“ To je praweje lubořće řro a jadro. řswōj ľōřchť, řwoju cžeřć, řwōj dořnyť wona na boť řtaji, jenoť bliřitchemu ĥže řľužitć.

Řunje na wopať cžini jo najwřazny řřeřcijanow. Čžāř řiwjenja woni ničo druħe njepñtaja ĥač jeno řwōj dořnyť, řa řwojeho bliřitcheho pať řadny pořř njēřřchiwja.

řa řebje 20 ĥriwnow a wřazny wudacź, to řo řamo wot řo rořumi. Ĥle boředla řa řhudnyh abo řa wořroczenie pō- ĥanow ĥriwnu woprowacź, to je přche wjeľe. „To nařche woř- řtejnōřće njēřnjeku.“

„Lubořć řo njēřraduje na njeprawdořći, ale řo řobu řraduje na prawdže.“

Ř mny? Kať raď mny ře, řotreť řo wo bliřitim pořwēda, wěrimny a ř potajnym wjēķelom dale njēķemny; dořre pať, řotreť wo druħim řľnyřimny, njewěrimny, jo dele řtajimny a ĥdnť je mōžno ř řtemu wořrocžimny.

To je wořras wěrneje, řwjateje řřeřcijanřteje lubo- řće. řdnť na njōn ĥladamny a ř nim řebje a řnyķe řřeřcijan- řtwo přchirunamny, dha dnyřbimny ř nařtroženjom pōřnacź, řo řmny daľoko, daľoko wot tuteje lubořće řdalenĭ a mny teť na tym pōřnajemny, řo druje w poķľedniřch cžāřach řtejimny, wo řo- trnyřch je řōn řnjēř wēřchćiľ: „Doľeľ njeprawda řo ĥudže rořķylnicź, ĥudže lubořć w řiř wjeľe wuřtudnyřć.“

Tuť: „Džěcžatka, lubujće řo mjeř řobu!“ řamjeľ.

Łuf. 18, 31—43:

řorje do řerujalema.

řľōř: řľej, cžłowće, Bože jēħnjatto! x.

Ř řerujalemej nařtaji řo ř řeřuľom cžer nařcha, ĥdnť pōřtny cžāř řo přchibliři a nař řo řnowa prařcha, ĥač jehō wucžobniřny řmny a řwōlniwje ř nim cžēħnjemny přches řchřiř a řmjercź do řaja, řiř wotewriľ nařch řbōřitniľ je přches řwoje řrwawne cžerpjenje wřchēm, řiř jōħ' lubo maja.

Řať pōķľow řwojich dwanacže wōn wořebje wřa ř řebi, ĥdnť cžāř řo jehō bliřitche, řiř wuřwolĭľ bē řebi, — řať teť nař řnowa řawřchimnje nēť miľe jehō wabjenje:

Řōj řa mnu, luba duřcha!
řľej! wěrnōřć, pučź a řiwjenje řym ja a ř morwyřch řtawanje.
— Tuť pōj, řať cži řo řľuřcha!

Čže, řnieķe řeřu, pořřmny:
řsmil ty řo nēť naď nami!
Řch, ř přchiroďjenja řľepi řmny, řo njēřnajemny řami,
— tuť wocži ĥnyľ nam wotewričź a wutrobu teť řāhoricź, řo tebjē lubujemny!
řny ř lubořće řo řa nař daľ, řam na řchřiřu řo woprowaľ.
Řny řhwalicź tebjē ĥžemny.

Řřmi na řwoju cžer řobu nař, cžēħni řa řobu nař řwěru!
Řjēķ lubny nam je pōřtny cžāř; wřchāľ dořjedže nař ř mēruľ!
Řřches pōřtne pōňdže řelenje řhōď cžāřny nařch do řraķnōřće řať ř tobu, řeřu, řrucže!
řdnť řčerpniwje tu cžerpjāčmny na řwěče ř tobu řuřbnizň, řu řbōřne nařche pučže.

Čže w duřhu přchewoďžamny tu na druħny poľnej řorja, dořit na řriřōħ pučže wubēħnu tam řchľencžaneħo morja*); tam jōnu wēčžnje řbōřitni řmny a řhwalbu tebi řwēwamny, o řeřu, řōrķo řboža!
řam řōnz ma wěra, nadžiřa, nam jaķnōřć Boža řeřřĥadža a lubořć řčžēje Boža. —

*) řjew. řan. 4, 5; 15, 2.

Spokojene žedzenje.

Powjestka i czaſa Khrystuſoweho.

Spikalka Kriſtina Ronowa.

(Potraczowanie.)

„Runje jako tam dojedzemy, pſchińdze woſebne poſelstwo meſchnikow a lewitow, wotpoſłane wot wyſchich meſchnikow, i Jeruſalema, i tym praſchenjom: „Schtó by ty?“ Nichtón ani njednhaſche; kóždy czaſaſche žadoſcziwje na to, ſchtó Jan wotmolwi.

„Ja njeſym Khrystuſ!“ rjekny wón kſhutnje, a jeho jaſne, rjane wobliczo ſwědczeſche, ſo je to wěroſcž.

„Schtó dha? Eſy ty Elias?“ praſchachu ſo lewitojo i nowa.

„Ja njeſym!“

„Kaſ by ty tón profeta, wo kotrymž Mójsaſ rěczi: „Proſetu, jako mje, ſbudzi tón Knjes twój Bóh ſebi i tebe a i twojich bratrow, toho dyrbicze wy poſłuchacz!“ Eſy ty tutón profeta?“

„Ja njeſym!“

„Čehodla dha ſchcziješ ty, hdyž njeſy Khrystuſ, ani Elias, ani tón profeta?“

„Tón Knjes je mje poſłal ſchczič i wodu i poſucze, ale po mni pſchińdze ſylniſchi hač ja bym, a ja njeſym hódnj, jemu roſwjaſowacz jeho črijow rjemjenje. Wón ſteji brjedža mjes wami. Tón budze waſ ſchczič i wohnjom a je Eſwjatym Duchom. W jeho ruzy je wěherna łopacz; wón budze čzič i ſwoje huno a pluwny ſpalič i njewuhaſniwym wohnjom!“

Tak rěczeſche wón. A wo tutnych ſłowach naſta potom wjele rosmołwjenja mjes nami. Ja mejach jenož to jene žedzenje: kaſ bych mohł hač i njemu pſchińcz. Tola, to njebě móžno, kſhiba jenož tehdy, hdyž jeneho po druhim i naſ do Jordana podnurjeſche. Wulzy rad bych ſo jeho wopraſchał, hač tón, kotryž brjedža mjes nami ſteji a kotrehož njeſnajemy, je naſch Bethlehemſki Šbóžnik.“

„Ach wótcze, ſo ſo ty to njeſy wopraſchał!“ ſawoła hólz, i rukomaj hromadu kſeſnywſchi. „Ja bych ſebi i kſchcžomaj ſchcžeſtu i njemu wudobnył, bych jemu i nohomaj padnył a bych jeho tak dołho proſnył, doniž mi to njeby prajił!“

„Móžno“, wuſmewłny ſo ſtarz, „ſo by ſo to tebi poradžilo! Sa mnje ſtareho bě to mjerſaza wěz. Eſedžachu tam wočoło njeho telko meſchnikow a lewitow a telko mužow, kſtſiž ſu wſchitzy jeho wucžobnizy. — Tola poſłuchaj, ſchtó je dale było!“

„Jako běchmy naſajtra ſaſo i njemu pſchiſchli a jako nam předowaſche, kaſ mamy bycz žiwi po Božej woli, poſaſta na dobo. Džiwachmy ſo a hladachmy na njeho. Jeho wobliczo ſo jemu zyle pſcheměni: jako by i njebeſtej kraſnoſcžu polate było, tak ſo kſyſchczeſche. Wupſcheſtre ruwu a pokaſowaſche na drugi brjóh. Čzi, kſtſiž běchu bliže pſchi nim, powědachy potom, ſo bě tam mužſki ſchoł, w kſhudobnej draſcže drje, tola po poſtaſje a woblicžu kaſ jandžel, pěknj a dobrj. Na tu toho pokaſowaſche i porſtom a wołaſche radoſtnje: „Glaj, jehnjo Bože, kotrež kſwěta hrěchi njeſe. Tón je tón, wo kotrymž bym ja wam prajił, ſo ſa mnu pſchińdze muž, kotryž je přjedy mje był; pſchetož wón beſche přeniſchi dnyli ja. A ja njeſym jeho ſnał, kaſ wy jeho njeſnajecze; ale tohodla bym ja pſchiſchoł ſchczič i wodu, ſo by wón był ſjewjennj iſraelſtemu ludej. Wón je hižo ras pola mje był a je ſo dał ſchczič

wote mnje, a pſchi tutej pſchiležnoſczi bym ja widzał pſchińdžo i njebia Eſwjateho Duchu jako hołbja a na nim woſtaſwajo. Tež tehdy njeſym ja jeho hiſchcže ſnał; tola tón, kotryž mje je poſłal, ſchczič i wodu, džeſche te mni: „Na kotrymž budžeſch widžeč teho Duchu dele pſchiſhadžazeho a na nim ſawoſtaſwazeho, tónſamj je, kotryž je Eſwjatym Duchom ſchczije. A ja bym to widzał a bym ſwědcził, ſo wón je tón Eſyn Boži!“ — Schtó prajiſch to, luby byno?“

Hólz poſkoczi. „Wón je žiwy! Wón je žiwy! Woni njeſy jeho ſabili!“ wykaſche hnutj. „Widžiſch, wótcze Jaſubje! Wichał bym čzi pſchezo prajił, ſo je Bóh tón Knjes ſwojeho Eſyna ſchitał! — A ty by wěcže potom i njemu ſchoł a by jemu i nohomaj padnył?“

„Ach, mój byno! Přjedy hač bym ſo w ſwojej radoſczi ſhrabał, bě wón hižo precž!“

„Precž?“ ſawoła hólz i rukomaj hromadu kſeſnywſchi. „Precž! A ſchtó ſcže wy wſchitzy to čziniłi? Njeſcže to ſchli jeho pntacz?“

„My njeſymy ſchli! — Njeſymy mohli tomu wěricž! — Ja bym hiſchcže džen woſtał. Moja wutroba mi prajeſche, ſo wón hiſchcže ras pſchińdze. A to njebě podarmo. Jako tam tak pſchi Jordanje ſedžach, wuhladach njedaloſo profetu Jana; i nim beſchtaſ dwaj i jeho wucžomnikow. Lud njebě ſo hiſchcže ſhromadžil. Tu wupſcheſtreje Jan ruwu a pokaſuje ſaſo i Jordanej niž daloſo wotemnje a woła: „Glaj, to je jehnjo Bože!“ — Ja ſo wobhladnyč, a — ach, moje džečzo! — kaſ dyrby čzi to wopiſacz, ſchtož ſacžuch! Ani 30 krocžel wote mnje džeſche tam pſchi brjoſy mlody, ſnadž 30lětnj mužſki! Wutroba mi ſapocža wótiſje pukotacz! Čhzyč ruzy ſa nim wupſcheſtreč, tola běch kaſ wolkromil. Mjes tym beſchtaſ ſa nim pſchiſchloj Janowaj wucžomnikaj. Wón wuſlyſcha jeju kroczele, hač runje bě zyle ſamyſlenj. Wobroczi ſo, a ja wuhladach jeho wobliczo — luta miſoſcž! Tutej wócžy! — Ow, tutej wócžy! — Luta, luta luboſcž! — Pohladny na wucžomnikow a hłóſ, jako ſwuł mnohič harſow w Jeruſaleſkim templu, rjeknu i nimaj: „Koho pntataj?“

„Rabbi, hdyž by na hoſpodže?“ wopraſcheſchtaſ ſo jeho. Ach, to ſo wjeſelach, ſo tež ja jo ſhonju. Tola wón jimaj wotmolwi:

„Bójtaj a hladajtaj!“ a wjedžeſche jeju precž. Dołho bym pſakał, jako běchu woteſchli. O Jonatano! Ja njejměju ani pokoja, doniž wěcže njewěm, hač je wón był to Bethlehemſke džečzo abo hač niž! Moja wutroba mi praji, ſo je był, ale je to wulka wěz, tole wěricž!“

„Kaſ jeno móžeſch na tym dwělowacz, wótcze Jaſubje?“ Tón Knjes je ſo nad nami ſmilił, je nam dał profetu, a ty tutomu proſecze njewěriſch?“ roſeſtajowaſche hólczez roſhorjennj. Dołho, ſkoro hač do ranja, roſrěčowaſchtaſ ſo wo tutnych wulkich wězach, kotrež w tutnym czaſu jimachu ſa wutrobow luda.

Jako hólczez naſajtra domoj džeſche, doſtrawi w jeho duſchi to pſcheſwědczenje, ſo dyrbi, njech ſadžewa, ſchtož čže, pſchińcz hač i jehnjecžu Božemu, kotrež kſwěta hrěchi njeſe, hač i tutomu džiwnemu Šbóžnikaj. „Póndu do Bethlehe- ma!“ myſleſche pſchi ſebi. „Wón tam ſaſo pſchińdze, a ja jeho wohladam!“ —

Tola přjedy dyrbyeſche kſhoru maczeſku ſaſtaracz a ſa ſebje neſchto na pucz nalutowacz. Eſlubt ſebi, ſo pilnje prózowacz a ſwěru Boha Knjeſa proſnyč, ſo by jeho požohno-

wał' bohacze i rybami a i kupzami. „Ja pschinješu wótzej Jakubej wěstosc; haj, ja ju jemu zle wěscze pschinješu!“
(Potracžowanje.)

Póstinny czaš nastawa, tuf chzemy jón šwjeczič?

Husto dyrbju srudny płaťacž, so by Ty wumrěł a so někotry tnych Twojich Tebie czaš žiwjenja šapomni — tak rěka w němstkim křerluschu. Kelto, kotsiž mjeno křesczijanow noscha, tež psches šwjaty póstinny czaš dže, njespominajo na toho, kotryž je tež jich hrěchi na drjewo poklecza njež! Póstinny czaš drje w protnyž steji, ale hdže jón w žiwjenju křesczijanow widžiš?

Hnujaze je, šhtož i dalokeje žndiskeje cžitach. Tam maja kwětki a róže jara rad. Žadny šwjedžen' šebi tam myšlicž njemóža bjes kwětkow, kóždeho lubeho hošcža i wupnschenjom kwětkow witaja. Tež mišionarow rad wobwěnzujaja. Blisko leži myšlicž, so wošebje tamnišche mlode holzy kwětkow pnychu lubuja. A nětk pišche diaconika: So by šo tola w našchej domišnje póstinny czaš i tajkim šnutsownym hnučjom a i tajkejš křutnošcžu šwjeczič, kaž jow wot našchich křesczijanškich holzow! Kóždy džen naž wołoko połodnja i póstnej nutrošcži šhromadžennyh namaka, a žana kwětkka njepščińdže w tutnyh czežkich tydženjach do cžornych wołow našchich tak kwětki lubowazyh holzow. Ale šhto móže tež wyskaze wješele wopišowacž i kotrymž šo jutrownicžku rano jutrowne křerlusche hižo wołoko šchtyrjoch šanoschujaja. A w jutrownym šemschenju — kajke wješele na wschitkich woblicžach!“

Kať naž tola tamni křesczijenjo i póhanow šahanibja! Šhto by pschi tym na Knjesowu šłowo njespomnił: Žich wjele budže pschincž wot ranja a wot wječžora a w Božim kralestwje šobu ša blidom šedžicž, ale džěcži toho kralestwa, ludžo i tnych krajow, w kotrychž šo ewangelij hižo lěštotki dolho přěduje, budža wustorkane!

Našchi wótzojo šebi póstinny czaš wjele wschishe wažachu hacž ludžo našcheho cžaša, kotsiž jón i rejemi a šwětnym wješelom wotšwjecžujaja hacž do martrowneho tydženja. We žyrkwinyh knihach i měšcžanškeje wošady i lěta 1680 šo wo tamniškim šwjecženju póstneho cžaša tole pišche: Wot njedžele Štomih i šem šo tydženške Bože šlužby wot šrijedy na pjatť jako Knjesowu šmjertny džen pschepołożichu. Dny pať, na kotrychž šo šud džeržesche, wot pjatťka na šrijedu, došelž knjes šudniť, kaž tam rěka, šwjecženje Knjesoweho šmjertneho dnja myšlicž ani šebje šameho jeho žohnowanje wurubicž dacž njehasche. Tute tydženške Bože šlužby běchu runje tak wopytane kaž njedžeske. Někotre domy buchu šamknjene, došelž běchu i nich wschitny w Božim domje. A Božemu blidu pschindžechu w tutym cžašu wschitke dorošcžene štawy wošady. We wschitkich domach šo domjaze nutrošcže džeržachu, a i křerluschow, kotrež šo pschi tym špěwachu, bu šjawne, w kotrym cžašu žyrkwineho lěta wošada štejesche. Šospodarjo jako měšchnizy we šwojich domach i šwojemu a tnych šwojich natwarjenju a pošynjenju we wěrije najprijedy wěšcženja na Křerstušowe cžerpjenje w štarym šlubje cžitachu a na to jich dopjelnenja w nowym testamencze. Psches wošadu džěsche džiwna cžiščina. Wschitke šwětnje šawješelenja běchu na boť štajene. W hošcženzach šo jenož pucžowazy žuy pschiwjachu; ša domjazyh běchu wone w tutym cžašu šamknjene. Měr džěsche kaž njebjeski hošcž psches wošadu. Roskorjeni ludžo, domy, šebi njepšhecželšy šmyšlene, šcžiničhu měr. Woni njehachu dlěje w njepšhecželštwje žiwi hycž w cžašu, w kotrymž běsche tón Knjes měr šcžiniť mjes nami a Bohom. Prožekny pschěštachu a knjes šudniť drje

džěsche: Šdy by žyke lěto póstinny czaš byť, dha by lohko byť, še šudniťom hycž, by byťo škoro kaž w njebješach. A kaž prožekny mjelcžachu, tak běsche tež špomožeska lubošcž w tutym cžašu dwóžny džěława. We wošady žani nusu cžerpjazy njeběchu, kotsiž w tutym cžašu njebychu pomož a wošchewjenje druhich šhonili. A to wschitko njeběsche psches šakonje poštajene, wjele bóle dobre waschnje we wošadach: dobrowólne wopory na Knjesowu wołtať.

Kať leži tak šdalene, šhtož běsche něhdy našche! Wšimny i wutrobje: Tón lubošny šredniť, kiž měr i Bohom cžini, tón jo tak wutrobnje še wschitkimi měni, šo wón jich kaž pata pod šchidkami křowa a pod šwój šchit pschezo, ach pójče šem! woła.

Mexiko.

Mexiko ma nowe nabožne hibanje. Bistop dr. Joachim Perez w Mexiko je tam wjedniť a šariadowať noweho hibanja pod hešlom „Přecž wot Roma“. Wón praji: Šo by Bohu šlužit, njetrjebašch romsko-katolškej žyrkwi pschisłuchecž a jenemu Štalczanej pošłuchacž; je njepatriotške, pjenješy i Mexika do Watikana — to je hród bamža — šlacž a mexikaške naležnošcže bamžowemu roššudženju pschewoštajecž. — Š tuteho hibanja nastawa nowa žyrkej; tuta nochze šekta hycž ale šaložuje šo na tu wěrnú nabožinu, kotraž je šaložena wot bójškeho mištra a Šbóžnika Žešuša Křerstuša. Šswjate pišmo je jeje škalny šaložk. Wjedniťstwo je njewotwišne wot Roma. Šolibath abo nježenjenštwu duchownych je wotštronjene, došelž je pschecžiwu morali a naturškim šakonjam; duchowny dyrbi šam šwój šwójbnny štatof mēcž, šo by mohł cžesčicž šwójbnny štatof druhich. Bože šlužby maja šo w španiškej rěcži, kotraž je tam rěč luda, wotměwacž.

Žyrkej a štat.

Saška krajna žyrkej wuhotuje w jutrownym tydženju šako t. m. akademiški tydžen w Drježdžanach. Prošekorjo bohošłowštwu pschednošchujaja tam wo najnowišchich a najwažnišchich prašchenjach bohošłowštwu a do žyke nabožneho žiwjenja, tohorunja tež našch krajny bistop Šhmels. —

Pschihoty, nowu žyrkwinu wustawu šawješcž, cžinja šo w Saškej, wošebje tež we Lužicy. W tutym měšazu, wošebje tutón tydžen šwołaja šo šhromadžišny, kotrež maja te t. m. „wotriješne žyrkwine dny“ — Bezirkskirchentage — šariadowacž.

Wschelle i bliska a i daloka.

W Lubiju šhadžowachu šo njedželu 7. šebnuara towařštwu ewangelškich mlodženzow Lubiškeho wokriješa. A nim rěčesche i přenjemu rasej nowy wjedniť ewangelškeje mužškeje mlodžiny Saškeje, i šarať Šika. Wušběhowasche, šo žyke džělo šteji — runje kaž pola ewangelškich towařštwow mlodnych holzow — pod hešlom: Ša kralestwo Křerstuša! — Šo by tole špóšnacze šo mjes našchim ludom roššěrjaťo! Lubošcž a pschitkhalnošcž i džěku mjes mlodžinu by wjetšcha byťa, a džělo by wjaz podpjery a pomožny namakaťo. — Dženšnišcha njedžela Štomih i woła tohorunja wschě wošady do tutoho džěka, šebi wuproscho wot kóždeho pomožny dar ša njo. Njeje drje šo tuž ničtón šapowědžit, dacž dar do kollektny ša křesczijaške wufublanje mlodžiny. —

Samokwity redaktor šarať Wyracž w Nošacžizach.